

postihuje žalobce jako vlastníka. Z toho plyne, že žalobce nemůže na žalovaném žádati, by mu sudy vrátil, a plyne z toho dále, že na něm nemůže ani žádati zaplacení nynější ceny jejich, poněvadž povinnost žalovaného, zaplatiti nynější cenu, by předpokládala, že žalovaný ručí za jejich ztrátu. Nemá tedy žalobce příčiny, vytýkati rozsudku soudu druhé stolice, že na jeho újmu věc nesprávně posoudil. Vzhledem k tomu nebylo potřebí, doplňovati řízení důkazy o tom, za jakým účelem byla uvedena cena sudu ve faktuře, a není tudíž řízení v tomto směru neúplným, jak dovolání tvrdí.

Čís. 2579.

Podnájemník není oprávněn, odporovati smíru nájemníka s pronajímatelem o vyklizení najaté místnosti. Není závady, by za řízení o svolení soudu k výpovědi strany smírem neujednaly vyklizení bytu.

(Rozh. ze dne 2. května 1923, Rv II 281 23.)

Pronajímatel uzavřel v řízení o soudním svolení k výpovědi s nájemcem smír o vyklizení bytu. Žalobu podnájemníka na pronajímatele a nájemce o bezúčinnost smíru procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Ve smyslu Šu 568 c. ř. s. platí výpověď, daná nájemníkovi, též oproti podnájemníkovi. Zákonu o ochraně nájemníků ze dne 8. dubna 1920 čís. 275 sb. z. a n. bylo vyhověno tím, že byla podána žádost o povolení soudní výpovědi, že bylo o tomto návrhu jednáno a skončilo toto jednání smírem. Není příčiny, proč by tento smír byl neplatným; § 7 cit. zák. žádá pouze, by řízení o podání výpovědi ve smyslu toho zákona bylo zachováno. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolání není opodstatněno a poukazuje se odvolatel na správné důvody napadeného rozsudku. Nelze souhlasiti s názorem odvolatelovým, že § 7 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 275 sb. z. a n. vylučuje, urovnati spor o výpověď smírem, a že výpověď může býti stanovena pouze nařízením soudu. Zákon upravuje pouze ony případy, kde o přípustnosti výpovědi není mezi stranami shody, není tím však vyloučeno, by strany o svém soukromoprávním poměru nemohly učiniti narovnání (§ 1375 obč. zák.), a není proti urovnání smírem překážky ani v případě, kde nájemce dal místnosti do podnájmu, neboť podnájemník není k pronajímateli bytu ve smluvním poměru a nemůže ani obsah smíru býti brán v pochybnost žalobcem, jenž na smíru není vůbec účastněn (§ 1380 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc správně po stránce právní. Správným je jeho názor, že zákon poskytuje ochranu pouze nájemníku vůči pronajímateli bytu, nikoli však podnájemníku, ohledně kterého platí § 568 c. ř. s. Pro použití tohoto Šu v žalobcův prospěch není důvodu vzhledem ke skutkovým zjištěním. Z toho je dovoditi, že žalobce jako pod-

nájemník není vůbec oprávněn odporovati smíru jako exekučnímu titulu z důvodu domnělé právní neplatnosti. Mimo to uznal odvolací soud správně platnost smíru bez ohledu na § 7 uvedeného zákona, jenž má na mysli jediné případ, že by nájemník sjednáváje nájemní smlouvu, vzdal se předem zákonné ochrany jako nájemci mu poskytnuté. Jinak se má věc, když nájemce, přijav výpověď, o jejíž schválení pronajímatel žádal, vzdá se této ochrany a souhlasí se zrušením poměru nájemního. Takové omezení disposičního práva nájemcova zákon neměl na mysli.

Čís. 2580.

Stačí, byl-li o vydání věci žalován pouze jeden z několika držitelů. Postoupil-li knihovní vlastník touž nemovitost dvěma různým osobám, případně do vlastnictví tomu, kdo dříve požádal o vklad do knih pozemkových, třebas věděl o dřívějším mimoknihovním převodu.

(Rozh. ze dne 3. května 1923, Rv I 1315/22.)

Trhovou smlouvou ze dne 31. prosince 1918 koupili žalobci od Bohumila Š-a pozemek čk. 425/1 a bylo pro ně vloženo na pozemek ten vlastnické právo sub pres. 15. ledna 1919. Žalobci však skutečně pozemku neužívali, nýbrž drželi jej manželé Jan a Anna F-ovi. Proti žalobě, podané pouze na Jana F-a a domáhající se uznání práva vlastnického, zákazu dalšího jeho rušení a vydání pozemku žalobcům namítl žalovaný 1. nedostatek pasivní legitimace, ježto žalován jest pouze on, ač sporný pozemek patří také jeho manželce Anně, kteráž jej s ním společně koupila a užívala, jest tudíž jeho spoluvlastníci a z toho důvodu, ježto jde o t. zv. nutné společenství v rozepři, měla býti žalována současně, 2. naturální spoluvlastnictví žalovaného k polovici sporného pozemku, jehož prý nabyt od tehdejšího vlastníka Josefa Š-a, jenž trhovou smlouvou ze dne 29. září 1914 pozemek č. kat. 425/1 role jemu a jeho manželce Anně zároveň s pozemky č. kat. 424/1 a 424/2 tamže prodal a jim do vlastnictví odevzdal. V písemném vyhotovení smlouvy tržové ze dne 29. září 1914 pozemek č. kat. 425/1 sice uveden není, to však prý se stalo jen nedopatřením, ježto ve skutečnosti i tento byl prodán. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl. **Důvody:** Námitka nedostatku pasivní legitimace jest bezpodstatná. I kdyby pravdou bylo, ač tomu ve skutečnosti tak není, jak níže bude dovozeno, že sporný pozemek jest ve spoluvlastnictví žalovaného a jeho manželky, plynul by z toho pouze ten důsledek, že by mohli o jeho vydání žalováni býti oba jako společníci rozepře dle Šu 11 čis. 2 c. ř. s. Nerozlučné společenství však ani v tomto případě by založeno nebylo, ježto vůči společníkům byla by rozhodnutí různého obsahu možná, rozsudek nemusil by nutně býti jednotným, takže pro nedostatek těchto náležitostí Šu 14 c. ř. s. použití nelze. Ježto pak nutné společenství rozepře, při němž musí žalovati (žalováni býti) jen všichni společníci současně, může nastati toliko při společenství nerozlučném, plyne z toho, že v tomto případě, kde jde pouze o prosté společenství, jest obrana ža-